

Του **Δημήτρη Γρηγορόπουλου**

Το τελευταίο σώμα του NAP για την Κομμουνιστική Απελευθέρωση σφραγίζοντας, όχι βέβαια και τερματίζοντας, μια πλούσια και ζωντανή συζήτηση χαρακτήρισε τον ΣΥΡΙΖΑ κόμμα μικροαστικό με αστική ηγεμονία. Αυτός ο ορισμός είναι σ' αυτή τη μορφή του συνεπτυγμένος και αφαιρετικός, πρόσφορος στην πρόσληψη απ' τη συνείδηση και χρηστικός στην ιδεολογική και πολιτική πάλη. Το σώμα όμως προχώρησε στη διατύπωση ενός ευρύτερου ανεπτυγμένου ορισμού. Αυτός δεν αποσκοπεί να συνθέσει αντιφατικές θέσεις, με μικροαστικό αντιδιαλεκτικό τρόπο. Απλώς, παραθέτει σημαντικά στοιχεία αυτού του ορισμού, που δεν είναι δυνατό ούτε αναγκαίο να συνεκφέρονται με τη συνεπτυγμένη μορφή του. Επιπλέον, προσθέτει στον ορισμό και μία δυναμική εξελικτική τάση.

Η ανεπτυγμένη και αιτιολογική διατύπωση του συνεπτυγμένου ορισμού έχει ως εξής: «Ο χαρακτήρας αυτός (του ορισμού) καθορίζεται απ' τη δευτερεύουσα αντίφαση των συμφερόντων της μικροαστικής - εργατικής βάσης του με αυτά που υπηρετεί η κυρίαρχη αστική πολιτική και από την αντίφαση αυτής της πολιτικής με τις ιστορικές καταβολές του ΣΥΡΙΖΑ, το πρόγραμμα και την ιδεολογία του, τα οποία διατηρούν τη σοσιαλιστική επαγγελία... Προέρχεται από την Αριστερά, με ηγεμονική την αντίληψη που είχε πάρει διαζύγιο από την επανάσταση, τον κομμουνισμό και είχε αποδεχτεί διαχρονικά την ΕΕ, το ΝΑΤΟ και το συμβιβασμό με το κεφάλαιο και τους αστικούς θεσμούς... Η συστημική ένταξη του ΣΥΡΙΖΑ είναι δεδομένη και αμετάκλητη.

Μέρος της βάσης του έχει αριστερές και αγωνιστικές καταβολές και πρακτική». Στον ευρύτερο ορισμό προσδιορίζεται και η δυναμική της μετεξέλιξης του ΣΥΡΙΖΑ σε αστικό κόμμα, αφού υιοθετεί τη νεοφιλελεύθερη αντίληψη και μετατρέπεται σε αστικό σοσιαφιλελεύθερο κόμμα, όπως χαρακτηρίζονται σήμερα τα σοσιαλδημοκρατικά κόμματα που ενστερνίζονται τη νεοφιλελεύθερη θεωρία και πολιτική. Συγκεκριμένα, στον ευρύτερο ορισμό αναφέρεται: «Στην εποχή του ολοκληρωτικού καπιταλισμού και της κρίσης του και με δεδομένη την προγραμματική αποδοχή των ευρωκανόνων και του συστημικού πλαισίου, τέτοια κόμματα οδηγούνται τελικά σε αποδοχή της νεοφιλελεύθερης αντίληψης και των αντιδραστικών αναδιαρθρώσεων - «μεταρρυθμίσεων». Και επομένως: «Στην πορεία διακυβέρνησης του αστικού κράτους είναι ανοιχτή η πορεία μετάλλαξης του ΣΥΡΙΖΑ σε αστικό κόμμα (μέσα από εσωτερικές ρήξεις, διασπάσεις, ενσωματώσεις κ.λπ.)».

Ο χαρακτηρισμός του ΣΥΡΙΖΑ ισχύει όχι μόνον για το κόμμα, αλλά και για την κυβέρνησή του σε πολλαπλάσιο βαθμό. Εύλογα, γιατί η συστημική μετάλλαξη προωθείται πρωταρχικά απ' την επιλογή της αστικής διακυβέρνησης: «Στις συνθήκες του ολοκληρωτικού καπιταλισμού τα κόμματα αυτά που επιλέγουν την αστική διαχείριση τείνουν να μετατραπούν σε σοσιαφιλελεύθερα». Μάλιστα, η υπουργοποίηση ενσωματώνει αντικειμενικά και την ηγεσία της αριστερής πλατφόρμας.

ΣΥΡΙΖΑ: Μικροαστικό κόμμα με αστική ηγεμονία

Ποιο είναι το περιεχόμενο της έννοιας «μικροαστικό κόμμα»; Σε γενικές γραμμές όρισαν την έννοια οι Μαρξ-Ένγκελς (Κομμουνιστικό Μανιφέστο) και ο Λένιν (Μικροαστικός και προλεταριακός σοσιαλισμός). Ο χαρακτήρας των μεσαίων στρωμάτων και της αγροτιάς, η διττή θέση τους στην παραγωγή (ιδιοκτήτες

και εργαζόμενοι) τους ωθεί σε πολιτικές αντιφάσεις και ταλαντεύσεις. Απ' τη μια, τους στρέφει εναντίον του μεγάλου κεφαλαίου που τους καταπιέζει και τους καταστρέφει. Γι' αυτό και επιθυμούν την καταστροφή του. Απ' την άλλη όμως δεν επιθυμούν την κατάργηση της ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής γενικά και την καθολική κατάργηση της εκμετάλλευσης ανθρώπου από άνθρωπο. Οι πολιτικοί και ιδεολογικοί τους εκπρόσωποι επεξεργάζονται πολιτικές θεωρίες και πρακτικές που εμφανίζονται σαν «η τρίτη κατάσταση», ο περίφημος «τρίτος δρόμος» σε σύγχρονη ορολογία ανάμεσα στην αστική και προλεταριακή θεωρία και πολιτική.

Αυτή η πολιτική και η ιδεολογία δεν έχουν αυτόνομο χαρακτήρα. Εκφράζουν έναν πολιτικό και θεωρητικό εκλεκτικισμό, δηλαδή τη συναρμολόγηση ασύμβατων (αστικών και προλεταριακών) θέσεων. Τμήμα των μεσαίων στρωμάτων μπορεί να υποστηρίζει την άποψη του προλεταριάτου, για να υπερασπίσει τα σημερινά συμφέροντά του, αλλά και τα μελλοντικά συμφέροντά του ως τμήμα της εργατικής τάξης στο σοσιαλισμό και τον κομμουνισμό. Όπως μπορεί να περάσει και με την αστική άποψη, προσδοκώντας να υπερασπίσει μ' αυτή τη συμμαχία τα συμφέροντά του ή και να εξελιχθεί σε κεφάλαιο.

Με αφαίρεση λοιπόν ο όρος μικροαστικό κόμμα δηλώνει την ταλαντευόμενη μεταξύ αστικής και εργατικής τάξης πολιτική. Στη μετάβαση όμως απ' το αφηρημένο στο συγκεκριμένο ο όρος «μικροαστικό κόμμα» συνδέεται με την προσδιορισμό «αστική ηγεμονία» που είναι και ο καθοριστικός (ΣΥΡΙΖΑ = κόμμα μικροαστικό με αστική ηγεμονία).

Ο ορισμός μ' αυτή τη μορφή είναι σαφής. Εννοεί ότι στο κόμμα αυτό κυριαρχεί σαφώς η αστική ιδεολογία και πολιτική έναντι στοιχείων - υπολειμμάτων εργατικής πολιτικής. Μάλιστα, τα όποια στοιχεία εργατικής πολιτικής διασώζονται στην κομματική βάση, ενώ η κυβέρνηση κυριαρχείται από μίαν εκδοχή αστικής πολιτικής. Μια άλλη όμως δομιστική αντίληψη σχεδόν εξισώνει τις αντιφάσεις του ΣΥΡΙΖΑ, δέχεται αυξομειώσεις μόνον της δύναμής τους και όχι τη δυνατότητα ολοκληρωτικής κυριαρχίας της μίας, όπως συμβαίνει με τα σοσιαλδημοκρατικά κόμματα. Αυτά από μαρξιστικά επαναστατικά μετεξελίχθηκαν σε κόμματα αστικής διαχείρισης αλλά με ισχυρά αριστερά στοιχεία μέχρι την επιβολή του ναζισμού, για να διαμορφωθούν απ' τη δεκαετία του '50 στα σύγχρονα σοσιαλδημοκρατικά κόμματα με αμιγώς κυρίαρχη την αστική πολιτική και ιδεολογία και μάλιστα στη νεοφιλελεύθερη εκδοχή της μετά τη δεκαετία του 1980. Η αντίληψη που θεωρεί εγγενείς και ανεξάλειπτες τις αντιφάσεις του μικροαστικού ΣΥΡΙΖΑ θεωρεί διαρκώς διακυβευόμενη την ηγεμονία της μίας ή της άλλης τάξης, άρα πρεσβεύει και ένα αριστερό μέτωπο με έναν «διορθωμένο» προς τα' αριστερά ΣΥΡΙΖΑ... Γι' αυτό, αυτή η αντίληψη χαρακτηρίζει τον ΣΥΡΙΖΑ μικροαστικό κόμμα, κόμμα με αντιφατικό χαρακτήρα κοκ, δηλαδή, με σχεδόν ισοδύναμες και διακυβευόμενες την αστική και εργατική τάση, αξιοποιώντας εργαλειακά την ανυπόστατη αυτή αντίληψη για τη θεωρητικοποίηση μιας προειλημμένης πολιτικής επιλογής.

Απεναντίας, στον ορισμό του NAP η ποσοτική μόνον διαφοροποίηση της αντίφασης αυτής της αριστεράς δίνει τη θέση της στη διαλεκτική ποιοτική εξέλιξη της απ' τον αριστερό αναθεωρητισμό του ΚΚΕ εσ. στο μικροαστικό σοσιαλισμό του ΣΥΝ και του αρχικού ΣΥΡΙΖΑ, απ' αυτόν στον ορισμό του ΣΥΡΙΖΑ ως μικροαστικού κόμματος με αστική ηγεμονία, που στην πορεία της διακυβέρνησης του αστικού κράτους, αντικειμενικά προωθείται η μετάλλαξή του σε αστικό κόμμα. Τούτων δοθέντων, ανακύπτει το ερώτημα και η ένσταση εν μέρει για τον μη χαρακτηρισμό του ΣΥΡΙΖΑ, ως ακραιφνώς αστικού κόμματος. Όμως ένας τέτοιος ορισμός, αν και προσεγγίζει την αλήθεια, αφού η αστική πλευρά του είναι η δεσπόζουσα και προσδιοριστική, δεν ταυτίζεται μ' αυτήν. Άρα ο ορισμός αυτός στην παρούσα φάση δεν είναι επιστημονικά ακριβής και επομένως ούτε και πολιτικά σκόπιμος. Στον ορισμό του Σώματος η αντίφαση (ταλάντευση) του ΣΥΡΙΖΑ χαρακτηρίζεται δευτερεύουσα, μη ανταγωνιστική λόγω της σαφέστατης ηγεμονίας της αστικής πολιτικής που υπηρετεί η ηγεσία του και της συναίνεσης, προς το παρόν, της εργατικής μικροαστικής κομματικής και κοινωνικής βάσης του. Σε τι έγκειται η δευτερεύουσα εργατική λαϊκή πλευρά του ΣΥΡΙΖΑ; Στο ότι δείχνει μεγαλύτερη ευαισθησία απ' τα' αστικά κόμματα στην ικανοποίηση των εργατικών λαϊκών συμφερόντων, αν και στο στάδιο του ολοκληρωτικού καπιταλισμού

και της κρίσης του αυτή η δυνατότητα είναι ισχυρή. Απόδειξη ότι η κυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ μόνον ψήγματα απ' το ανεπαρκέστατο ως προς τη μνημονιακή λαίλαπα πρόγραμμα της ΔΕΘ εφαρμόζει. Έχει ιστορικές καταβολές απ' την κομμουνιστική αριστερά. Κάποια ίχνη της διασώζονται στη ρητορική του ΣΥΡΙΖΑ. Η ιδεολογία, η ρητορική και η στοχοθεσία του ΣΥΡΙΖΑ, ιδίως στα προγραμματικά κείμενά του διατηρούν μια μαρξίζουσα ορολογία.

Στην πολιτική απόφαση του συνεδρίου του ΣΥΡΙΖΑ (2013) ο σοσιαλισμός ορίζεται ως στρατηγικός στόχος του. Χαρακτηριστικό δείγμα της προγραμματικής γραφής του: «Η δική μας Ευρώπη είναι στον αντίποδα της σημερινής, είναι η Ευρώπη του διαφωτισμού και της ριζοσπαστικής κριτικής του, των επαναστάσεων, του κοινωνικού κράτους, της δημοκρατίας των μαζικών κινημάτων. Στρατηγικός στόχος του ΣΥΡΙΖΑ είναι ο σοσιαλισμός του 21ου αιώνα στην Ελλάδα και την Ευρώπη». Και επανάσταση και σοσιαλισμό λοιπόν περιλαμβάνει το πρόγραμμα του ΣΥΡΙΖΑ! Βέβαια, πρόκειται για έννοιες παροπλισμένες όχι μόνον στην τρέχουσα πολιτική του κόμματος, αλλά και στη ρητορική. Αποτελούν απλώς τα ιερά κειμήλια. Την Παλαιά Διαθήκη. Ο όρος έχει εκλείψει απ' τον τρέχοντα προφορικό και γραπτό λόγο του ΣΥΡΙΖΑ. Γιατί όντως θα κινδύνευε ο ΣΥΡΙΖΑ να λιοδορηθεί, αν επιχειρούσε να προβάλλει το μίγμα της νεοφιλελεύθερης πολιτικής που εφαρμόζει ως μεταβατικό στάδιο του σοσιαλισμού! Η ιδεολογία που προβάλλει πλέον ο ΣΥΡΙΖΑ, αναντίστοιχη κι αυτή κατά μεγάλο μέρος με την εφαρμοζόμενη πολιτική του, είναι μίγμα κείνσιανισμού (μικτή οικονομία, κράτος πρόνοιας, ρόλος δημοσίου) και νεοφιλελευθερισμού (ισοσκελισμένοι προϋπολογισμοί, υγιής επιχειρηματικότητα, «συνέχεια» του κράτους, ιδιωτικοποιήσεις).

Τέλος, στην εργατική μικροαστική πλευρά του ΣΥΡΙΖΑ πρέπει να προσθέσει κανείς την αριστερή πτέρυγά του, η οποία όμως υιοθετεί την αστική διαχειριστική πολιτική της ηγεσίας του ΣΥΡΙΖΑ, ακόμη και τα πιο σκληρά νεοφιλελεύθερα μέτρα, όπως η διατήρηση της λιτότητας, η ελαστική εργασία, η βαριά φορολογία, οι ιδιωτικοποιήσεις. Συμμετέχει στην κυβέρνηση σε κορυφαία μάλιστα υπουργεία. Άρα, είναι συνυπεύθυνη για την ακολουθούμενη πολιτική. Γι' αυτό, αδυνατεί να διαφοροποιηθεί απ' αυτήν την πολιτική σ' επίπεδο κοινωνίας. Περιορίζει την κριτική της ως καταγραφή στα κομματικά σώματα. Μέρος ωστόσο της βάσης του ΣΥΡΙΖΑ και μικρό μέρος του στελεχικού και δυναμικού έχουν αριστερές και αγωνιστικές καταβολές και πρακτικές. Αντιδρούν στην πορεία ενσωμάτωσης του ΣΥΡΙΖΑ, προς το παρόν ήπια και αμήχανα. Οι αντιδράσεις τους όμως προϊόντος του χρόνου και του αστικού συμβιβασμού του ΣΥΡΙΖΑ θα κλιμακώνονται σ' αλληλεπίδραση με την ανάπτυξη του εργατικού λαϊκού κινήματος για την ήττα και της νέας διαχειριστικής πολιτικής.

Ο ΣΥΡΙΖΑ, λοιπόν, δεν είναι ακόμη αστικό κόμμα. Τείνει προς αυτό με ατμομηχανή κύρια την αστική κυβερνητική πολιτική, απ' την οποία διαφοροποιούνται υποβαθμισμένα στοιχεία της εργατικής πλευράς του. Πρέπει να αποκλειστούν και άλλοι ορισμοί που έχουν στοιχεία παρεμφερή με τον ορισμό του NAP.

Συγκεκριμένα:

Ο ΣΥΡΙΖΑ στη σημερινή του μορφή δεν είναι κόμμα του «μικροαστικού σοσιαλισμού». Ο μικροαστικός σοσιαλισμός έχει ριζοσπαστικό πρόγραμμα. Διακηρύσσει το σοσιαλισμό, που δεν είναι όμως επαναστατικός, επιστημονικός και ολοκληρωμένος. Δεν είναι επίσης κόμμα σοσιαλρεφορμιστικό, δηλαδή κόμμα που ευαγγελίζεται τον σοσιαλισμό, αλλά ακολουθεί ρεφορμιστική μεθοδολογία. Έχει δύο τάσεις, την αριστερή - ριζοσπαστική και την αστική - εκσυγχρονιστική, που χαρακτηρίζει τα σύγχρονα σοσιαλδημοκρατικά κόμματα. Ο ΣΥΡΙΖΑ έχοντας εγκαταλείψει ουσιαστικά και τον όρο σοσιαλισμός, προσεγγίζει τη δεύτερη τάση.

Στοιχεία και ιδιόμορφου λαϊκισμού επιχωριάζουν στον ΣΥΡΙΖΑ. Καλλιεργείται τεχνηέντως ένας έντονος αρχηγισμός ως συγκολλητική ύλη διαφορετικών και αντίθετων τάσεων. Ο λαός ως υπερταξική έννοια προβάλλεται εντονότερα απ' την ανάλυση των συμφερόντων και του ρόλου των τάξεων και την ιεράρχησή τους. Υπερπροβάλλεται απ' τη δεξιά ο λαϊκισμός του ΣΥΡΙΖΑ κατά τη σύγχρονη νεοφιλελεύθερη έννοια της κολακείας και καταδημαγωγής του λαού και των αναγκών του. Αυτό όμως το γνώρισμα

διέπει γενικά τα συστημικά κόμματα και την κρίση πολιτικής εκπροσώπησης που τα μαστίζει. Προβάλλεται και η άποψη ότι ο ΣΥΡΙΖΑ είναι σοσιαλδημοκρατικό κόμμα. Η άποψη αυτή έχει αντικειμενική βάση. Γιατί χρησιμοποιεί ως κριτήρια την αστική πολιτική την οποία υπηρετούν ο ΣΥΡΙΖΑ και τα σοσιαλδημοκρατικά κόμματα. Υπάρχουν ιστορικές διαφορές.

Η ειδοποιός όμως διαφορά τους έγκειται στο βαθμό αστικοποίησης. Τα σοσιαλδημοκρατικά είναι τυπικά αστικά κόμματα, έχουν υιοθετήσει ανενδοίαστα τον νεοφιλελευθερισμό. Γι' αυτό, δικαίως χαρακτηρίζονται κόμματα σοσιαφιλελεύθερα. Ο ΣΥΡΙΖΑ, αν και τείνει προς την ίδια γραμμή, παράπλευρα με την κυρίαρχη αστική πολιτική που υπηρετεί, διατηρεί και υποβαθμισμένα στοιχεία εργατικής ιδεολογίας και πολιτικής. Γι' αυτό και στο ευρωκοινοβούλιο δεν έχει ενταχθεί στη σοσιαλδημοκρατική ομάδα, αλλά στην ομάδα της ευρωπαϊκής αριστεράς.

Κρίση του πολιτικού συστήματος

Λαϊκή αντεπίθεση

Η πορεία ενσωμάτωσης του ΣΥΡΙΖΑ στην αστική πολιτική, στο αστικό πολιτικό σύστημα και στο δικομματισμό σ' αντικατάσταση του παρακμιακού ΠΑΣΟΚ, διαφαινόταν ως προοπτική εξισορρόπησης και εύρυθμης λειτουργίας του πολιτικού συστήματος. Η κρίση όμως στο πολιτικό σύστημα όχι μόνον παρατείνεται αλλά και εντείνεται. Δεν είναι μόνον η κρίση ηγεσίας και πολιτικού προσανατολισμού του συντηρητικού πόλου (ΝΔ), η καταβράθρωση του ΠΑΣΟΚ, η στασιμότητα του Ποταμιού, αλλά και οι πρώιμες και ανησυχητικές δυσχέρειες, που αντιμετωπίζει ο ΣΥΡΙΖΑ. Ο ΣΥΡΙΖΑ απέτυχε να τετραγωνίσει τον κύκλο προωθώντας ένα στοιχειώδες πρόγραμμα παροχών, διατηρώντας και τις δεσμεύσεις με το διεθνές πλαίσιο (ΕΕ, ΔΝΤ, ΕΚΤ, ΝΑΤΟ) που είναι ανάληγτος υπέρμαχος της περιοριστικής πολιτικής, του αναγκαστικού δανεισμού, της αποτροπής ανοιγμάτων του «πελάτη» σε ανταγωνιστικά κέντρα (Ρωσία, Κίνα). Έτσι, έχει εμπλακεί σε μια διεγκυστίνδα με τους δανειστές, που θα καταλήξει τον Ιούνιο σε νέο υπέρογκο δάνειο και μνημόνιο. Παράλληλα, η αστάθεια και αβεβαιότητα απωθεί και προς τ' αριστερά και προς τα δεξιά. Το αριστερόστροφο ακροατήριο του ΣΥΡΙΖΑ βαθμιαία αντιλαμβάνεται την ουτοπία της αριστερής διακυβέρνησης χωρίς ρηκτική πολιτική με το σύστημα: κεφάλαιο, αστικό κράτος, ΕΕ, ΝΑΤΟ. Οι πιο συντηρητικοί πολίτες, που εφησύχασαν με τις διαβεβαιώσεις του ΣΥΡΙΖΑ ότι θα λυθούν τα προβλήματά τους εύκολα και ανώδυνα, χάρη στη διαπραγματευτική μαγεία του ΣΥΡΙΖΑ, αγουροξυπνάνε απ' το όνειρο, ανησυχούν, ταλαντεύονται, δίνουν πίστωση χρόνου στον ΣΥΡΙΖΑ, αλλά όχι για πολύ ακόμη. Υπάρχει ανοχή στον κόσμο για το χρόνο και το βαθμό πραγματοποίησης των επαγγελιών του ΣΥΡΙΖΑ. Η διαφανόμενη διάψευση των επαγγελιών του δημιουργεί κενό εναλλακτικής λύσης.

Η ΝΔ και το ΠΑΣΟΚ, μπορεί να ωρύνονται δημαγωγώντας, αλλά είναι νωπή η μνήμη και απέχθεια, ακόμη και από συντηρητικά στρώματα, για τη μνημονιακή λαίλαπα που προκάλεσαν. Σ' αυτήν τη ζοφερή και θολή δυστοπία η αντικαπιταλιστική Αριστερά δεν πρέπει να διακατέχεται απ' την αυταπάτη ότι η αποτυχία των συστημικών κομμάτων και του ΣΥΡΙΖΑ θα στρέψει ομαδόν πολίτες προς την άφθαρτη ρηξικέλευθη ρητορική της. Ο κόσμος έχει απαυδήσει απ' τα ψεύτικα τα λόγια τα μεγάλα, απ' τις υποσχέσεις, την καπηλεία του φόβου και της πατρίδας ένθεν και ένθεν. Η αντικαπιταλιστική Αριστερά πρέπει να μην παραστήσει ένα νέο αυτόκλητο Μεσσία. Πρέπει να στοιχηματίσει στο δυνατό πλεονέκτημά της. Στην παρότρυνση των πολιτών να μην αναθέσουν σ' έναν νέο ή αναπαλαιωμένο σωτήρα τη σωτηρία τους. Να την αναθέσουν στον εαυτό τους, στο μαζικό κίνημα, σ' όσους δεν αγωνίζονται για υπουργικές ή βουλευτικές καρέκλες, αλλά για το καλό του λαού.

Αντεπίθεση - αντιπολίτευση - ανατροπή

Ο προσδιορισμός του χαρακτήρα του ΣΥΡΙΖΑ δεν αποτελεί ακαδημαϊκού τύπου ενασχόληση. Είναι προφανώς αναγκαίος, για να τοποθετηθεί σε σωστή βάση η πολιτική στάση απέναντί του. Ο χαρακτηρισμός του ΝΑΡ για την Κομμουνιστική Απελευθέρωση για το κόμμα και την κυβέρνηση ως

κινητήρια δύναμη της πολιτικής του ΣΥΡΙΖΑ θεωρεί την πολιτική αυτή αστική, παρά τα αριστερά υπολείμματα στο κόμμα και όχι στην κυβέρνηση, θεωρεί ότι είναι πολιτική διαχείρισης του συστήματος. Μάλιστα, στο στάδιο του ολοκληρωτικού καπιταλισμού αυτή η αστική πολιτική ανεξάρτητα απ' το διαχειριστή της προωθεί αντιδραστικές καπιταλιστικές αναδιαρθρώσεις. Αυτή η πολιτική είναι σ' όλα τα επίπεδα αντιλαϊκή και υπεραντιδραστική (βιοτικό επίπεδο, εργασία, δικαιώματα), ακόμη κι αν υπάρξει ένα σχετικά πιο ήπιο μίγμα της απ' τη συγκυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ. Όσο γίνονται πιο αισθητές οι επιπτώσεις αυτής της πολιτικής, ιδιαίτερα μετά το νέο δάνειο και τη συνομολόγηση νέου μνημονίου πρέπει να οργανωθεί η εργατική – λαϊκή αριστερή αντεπίθεση και αντιπολίτευση, για να ηττηθεί και ν' ανατραπεί αυτή η πολιτική. Πρέπει να αποδεικνύεται με το λόγο και τη δράση ότι καμιά παραλλαγή διαχείρισης δεν οδηγεί στο ξέφωτο, αλλά απλώς αναπαράγει και επιβαρύνει την εξαθλίωση του λαού.

Στον αντίποδα, πρέπει να προβάλλεται ότι μόνον ο αντικαπιταλιστικός δρόμος οδηγεί σε ζωτικές κατακτήσεις που ολοκληρώνονται με την επανάσταση και την πορεία προς τον κομμουνισμό. Σ' αυτή την ταξική επαναστατική τακτική αντιπαρατίθεται η εξ αριστερών κινδυνολογία που επισείει τον μπαμπούλα της δεξιάς ή της ακροδεξιάς, αν αποτύχει η κυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ ή, σε μιαν άλλη παραλλαγή, η κινδυνολογία ότι η πτώση του ΣΥΡΙΖΑ αναπόφευκτα θα συνεπιφέρει την πτώση της όλης Αριστεράς. Άλλες αριστερές φωνές μας προτρέπουν σε κριτική στήριξη της κυβέρνησης του ΣΥΡΙΖΑ, ώστε να «διορθωθεί» προς τ' αριστερά η πολιτική της. Άλλοι καλλιεργούν αυταπάτες για την ηγεσία της αριστερής πτέρυγας του ΣΥΡΙΖΑ και προτείνουν συνεργασία και συμμετοχή σε πολιτικές πρωτοβουλίες και μάλιστα υπό την ηγεμονία της και σε κρατική μορφή.

Σ' αυτές τις υποτελείς προς τον ΣΥΡΙΖΑ και την κυβέρνησή του στάσεις υπόκειται η εσφαλμένη ανάλυση για το μικροαστικό αντιφατικό χαρακτήρα του, τη συνύπαρξη στο διηνεκές της προοδευτικής και συντηρητικής πλευράς, τη δυνατότητα εναλλαγής της κυριαρχίας τους. Ο ορθός χαρακτηρισμός του ΣΥΡΙΖΑ δεν αφήνει περιθώρια για αυταπάτες και πολιτικές ουράς. Η ένταξη της ηγεσίας του ΣΥΡΙΖΑ στο σύστημα «είναι δεδομένη και αμετάκλητη» (Απόφαση Σώματος). Αυτή πραγματικότητα επιβεβαιώνεται και εμπεδώνεται απ' τη ροή και προώθηση αστών πολιτικών στην κυβέρνηση και σε κρατικούς οργανισμούς. Εξάλλου, ενσωματωμένη είναι και η ηγεσία της αριστερής πλατφόρμας του ΣΥΡΙΖΑ που έχει αναλάβει κορυφαία ηνία της κυβέρνησης και συνευθύνεται για τις αποφάσεις, αρκούμενη να καταθέσει απλώς τη διαφοροποίησή της στα κομματικά όργανα.

Απεναντίας, από αριστερές αντιλήψεις και πρακτικές διαπνέεται μέρος της βάσης του ΣΥΡΙΖΑ, το οποίο δεν έχει όμως πρόσβαση στην ηγεσία του και στην κυβέρνησή του. Όσο προωθείται και οξύνεται η συστημική πολιτική του ΣΥΡΙΖΑ, αυτά τα τμήματα θα διευρύνονται και θα οξύνουν την αντίδρασή τους απέναντι στην αστική πολιτική του ΣΥΡΙΖΑ. Μ' αυτές τις διαφοροποιήσεις προς τ' Αριστερά που θα αναπτυχθούν πρώτιστα στη βάση του ΣΥΡΙΖΑ πρέπει η αντικαπιταλιστική αριστερά ν' αναπτύξει συναγωνιστικές σχέσεις από θέσεις λαϊκής αντικαπιταλιστικής αντιπολίτευσης. Πρέπει να υποβοηθήσει την ένταξή τους στην αντεπίθεση του εργατικού λαϊκού κινήματος, την υπέρβαση αυταπατών για την άλωση του διαχειριστικού ΣΥΡΙΖΑ, την πολιτική και οργανωτική ρήξη με το κόμμα και την κυβέρνησή του.

Δημοσιεύτηκε στην εφημερίδα Πριν στις 3/05/2015